

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K

J M Ě N E M R E P U B L I K Y

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Ivany Pikalové a soudců JUDr. Karly Musilové a Mgr. Jany Tillové ve věci žalobce: **Tomáš C.**, nar. xxx, bytem xxx, zastoupený JUDr. Sylvou Skočkovou, advokátkou se sídlem Praha 1, Olivová 2096/4, proti žalovanému: **JUDr. Michal F.**, se sídlem xxx, zastoupený Mgr. Markem Svojanovským, advokátem se sídlem Laškov, Dvorek 16, za účasti vedlejšího účastníka na straně žalovaného: **Generali pojišťovna, a. s.**, IČO 61859869, se sídlem Praha 2, Bělehradská 132, zastoupen JUDr. Danielou Maršálkovou, advokátkou se sídlem Praha 1, Bílkova 4, o 380.065,60 Kč s příslušenstvím, k odvolání žalobce proti rozsudku Okresního soudu v Olomouci ze dne 15. 2. 2017 č. j. 28 C 124/2016-377,

t a k t o :

I. Rozsudek okresního soudu **se potvrzuje.**

II. Žalobce **je povinen** zaplatit žalovanému na nákladech odvolacího řízení částku 25.132 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta Mgr. Marka Svojanovského.

III. Žalobce **je povinen** zaplatit vedlejšímu účastníkovi na straně žalovaného na nákladech odvolacího řízení částku 12.294 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokátky JUDr. Daniely Maršákové.

O d ů v o d n ě n í :

Okresní soud zamítl žalobu o uložení povinnosti žalovanému zaplatit žalobci částku 380.065,60 Kč se zákonným úrokem z prodlení z částky 380.065,60 Kč od 11. 4. 2016 do zaplacení (výrok I.), žalobci uložil zaplatit žalovanému na nákladech řízení částku 88.054,40 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalovaného (výrok II.) a nakonec žalobci uložil povinnost zaplatit vedlejšímu účastníkovi na straně žalované na nákladech soudního řízení částku 93.329,70 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce vedlejšího účastníka (výrok III.).

Včasným odvoláním napadl rozsudek okresního soudu žalobce. S odkazem na zákonné důvody podle § 205 odst. 2 písm. b), c), d), e), f) a g) o. s. ř. namítal, že nejsou správné závěry soudu prvního stupně, na jejichž základě dospěl k závěru, že žalovaný nárok je promlčený. Žalobce je přesvědčen, že námitka promlčení je neplatná, a to s ohledem na její rozpor s dobrými mravy. V daném případě, kdy žalobce jako klient uplatnil nárok na náhradu škody vůči žalovanému jako svému bývalému advokátovi, se jedná o situaci, kdy uplatnění námítky promlčení je výrazem zneužití práva žalovaného na úkor žalobce, vůči němuž by za takové situace zánik nároku v důsledku uplynutí promlčecí doby byl nepřiměřeně tvrdým postihem ve srovnání s rozsahem a charakterem jím uplatňovaného práva a s níže uvedenými důvody, pro které své právo žalobce včas neuplatnil. Žalobce vytýká okresnímu soudu, že nezohlednil, že žalovaný opakovaně žalobce ubezpečoval, že jeho postup v podávání odpůřčích žalob v zastoupení žalobce je zcela správný. Skutečnost, že žalovaný postupoval v podávání odpůřčích, respektive náhradových žalob správně, je tvrzena rovněž ve vyjádření žalovaného k předžalobní výzvě ze dne 19. 4. 2016. Rovněž následně při prvním jednání v předmětném řízení právní zástupce žalovaného uváděl, že došlo k svévoli soudů při posouzení dané problematiky a žalovaný navrhl k důkazu ústavní stížnost podanou u Ústavního soudu, která však v průběhu předmětného řízení byla odmítnuta. O správnosti svého postupu žalovaný žalobce utvrzoval i nadále v rámci své účastnické výpovědi v daném řízení, kdy opětovně uvedl, že pokud jde o otázku pasivní legitimace, pak žalovaným provedená volba pasivní legitimace při odpůřčí žalobě je jediná rozumná volba s tím, že je přesvědčen, že žalovaným provedená interpretace ustanovení § 42a odst. 1, 2 a 3 občanského zákoníku je správná. Žalobce se dále dovolával aplikace nálezu Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 548/2011 k otázce příslibů škůdce a běhu promlčecí doby, kdy Ústavní soud uvedl, že i když v obecné rovině platí, že pokud žalobci nic nebránilo, aby uplatnil včas nárok na náhradu škody u soudu, pak nová právní úprava považuje případy důvěry poškozeného v postup škůdce za okolnost mající význam pro běh promlčecí lhůty, a za určitých podmínek mu přičítá dokonce právní důsledek zbavení či odložení počátku běhu promlčecí lhůty (§ 647 občanského zákoníku). Podle právní úpravy účinné do 31. 12. 2013 je nutno tyto okolnosti posoudit z hlediska korektivu dobrých mravů (§ 3 odst. 1 občanského zákoníku). Žalobce dále shledal nesprávnost rozhodnutí okresního soudu spočívající v jednoznačném určení počátku běhu promlčecí doby tak, že objektivní promlčecí doba začala běžet vždy od úhrady jednotlivých plateb. Tento nesprávný závěr odporuje i konstantní judikatuře Nejvyššího soudu (zejména sp.

zn. 25 Cdo 2232/2004). Zde Nejvyšší soud uvedl, že spočívá-li pochybení advokáta, které vedlo k zániku majetkového nároku jeho klienta proti žalovanému, v nedodržení procesních předpisů, je okamžikem vzniku škody (za předpokladu, že by žalobce byl ve sporu úspěšný) den právní moci rozsudku, i když se neshoduje s okamžikem škodné události, již je pochybení advokáta. Počátek běhu objektivní promlčecí doby je vázán na událost, z níž škoda vznikla. Tento pojem zahrnuje nejen protiprávní úkon či právně kvalifikovanou událost, které vedly ke vzniku škody, ale i vznik škody samotné. Podle žalobce je absurdní, aby promlčecí doba běžela od úhrady jednotlivých plateb, tedy mj. pro případ soudního poplatku za prvoinstanční řízení již od jeho úhrady, tj. od 26. 1. 2011, kdy žalovaný v tu dobu ještě netušil, že by mu nějaká škoda mohla vzniknout. V souladu s předmětnou judikaturou tak objektivní promlčecí doba počala běžet teprve v den následující po doručení rozsudku odvolacího soudu, resp. ke dni nabytí právní moci předmětných rozsudků, tj. dne 21. 5. 2013. S ohledem na skutečnost, že žalovaný stále žalobce ubezpečuje, že on za škodu neodpovídá a že jeho žaloby byly podány správně, pak není možné považovat za správný závěr okresního soudu, že žalobce se jako právní laik dozvěděl o vzniku škody a o tom, kdo za ni odpovídá, již doručením rozsudku odvolacího soudu. Žalobce tedy zpochybňoval závěry okresního soudu ohledně počátku běhu subjektivní promlčecí doby. Objektivní promlčecí doba podle názoru žalobce tedy počala běžet od 21. 5. 2013 a uplynula až po podání předmětné žaloby, neboť tato byla podána u Okresního soudu v Olomouci dne 3. 5. 2016. Stejně uplynula subjektivní promlčecí doba s ohledem na skutečnost, že žalovaný stále ubezpečuje žalobce o správnosti svého postupu a o tom, že za škodu není odpovědný. Žalobce jako právní laik spoléhal na správnost odborných informací poskytovaných žalovaným, když jejich pravdivost si nemohl jako osoba bez právního vzdělání posoudit. Je tedy zřejmé, že žaloba byla podána před uplynutím promlčecí doby. I kdyby vznesená námitka promlčení neodporovala dobrým mravům, je podle názoru žalobce třeba uzavřít, že žaloba byla podána včas. Žalobce dále jako nad rámec odvolání uvádí, že v předmětném řízení bylo prováděno dokazování v rozporu se zákonem, v rozporu s ustanovením § 124 o. s. ř., s ohledem na skutečnost, že nebyla šetřena státem uznávaná povinnost mlčenlivosti advokáta, a to zejména v případě svědecké výpovědi Mgr. H. Nakonec žalobce brojil proti výroku o nákladech řízení přiznaných žalovanému a vedlejšímu účastníkovi. Žalobce považoval náklady právního zastoupení žalovaného advokátem za neúčelné, zastoupení žalovaného považuje za zneužití práva se zcela zřejmou snahou žalovaného zvýšit náklady řízení protistraně. Žalovaný neustále upřesňoval, resp. opakoval svá tvrzení, pokusil se získat náklady řízení za učiněné nahlížení do spisu a odmítal jakkoliv jednat o smíru. V daném případě tudíž právní zastoupení žalovaného nebylo využitím ústavně zaručeného práva na právní pomoc. Pokud jde o náklady vedlejšího účastníka i tyto žalobce považuje za neúčelné, pokud jde o zastoupení advokátem. Společnost Generali pojišťovna a. s. je k hájení svých zájmů nepochybně finančně i personálně vybavena příslušným právním oddělením, které zpracovává rozsáhlou právní činnost a není tedy důvod, aby výkon těchto práv a povinností byl přenášen na externího advokáta. V případě, že odvolací soud neshledá v uplatněných nákladech řízení výše popsanou neúčelnost, žalobce žádá, aby soud zvážil aspoň využití moderačního práva, když náklady řízení přesahující 180.000 Kč v řízení, kde jistina činí částku 395.025,60 Kč, jsou dle žalobce zcela zjevně nepřiměřené. Zde žalobce zdůrazňoval, že s žalovaným nemá žádný osobní spor, nicméně je zvyklý ze své profese, že pokud něco pokazí, musí za to nést odpovědnost a uhradit případnou škodu. Pokud žaloval žalovaný chybně a soudy všech stupňů se na tom shodly, měl by hradit to, co žalobce na nákladech řízení uhradil protistraně a na soudních poplatcích. Žalobce přitom po žalovaném nepožaduje náhradu toho, co uhradil jemu, protože si je vědom, že práci odvedl. Žalobce dodává, že spor vyplynul ze skutečnosti, že byl obětí podvodu, souzení už jej stálo hodně peněz a není v situaci, kdy by mohl jen tak vynaložit 100.000 Kč na soudní výlohy, od roku 2008 chodí po soudech, což jej stojí pouze výlohy, přičemž od B. peníze nevymohl a žaloba

je v podstatě na začátku. Žalobce současně sděloval, že je existuje důvod pochybovat o nepodjatosti rozhodujícího soudu, respektive soudce, s ohledem na skutečnost, že žalovaný při svém účastnickém výsledku uvedl, že kauzu, ve které zastupoval žalobce jako svého klienta, konzultoval se soudci Okresního soudu v Olomouci, kteří jsou jeho bývalými spolužáky, a to na společném obědě nebo telefonicky. Žalobce se obává nezávislosti rozhodování prvoinstančního soudu. S těmito důvody žalobce navrhoval, aby rozsudek okresního soudu byl zrušen a věc vrácena soudu prvního stupně k dalšímu řízení, event., aby rozhodnutí bylo změněno tak, že žádnému účastníkovi se nepřiznávají náklady řízení.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podanému odvolání navrhl, aby věcně správné rozhodnutí okresního soudu bylo potvrzeno. K odvolacím námitkám žalobce, který se dovolával aplikace nálezů Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 548/11, žalovaný namítal, že dopadá na zcela jinou situaci, než je řešena v daném soudním řízení. Ústavní soud posuzoval jednání advokáta, který nepřevzal rozsudek okresního soudu a klienta mystifikoval s tím, že nebyl doručen ani vyhotoven, takže Ústavní soud uvádí situaci, kdy advokát účastníka řízení hrubou nedbalostí či následným zatajováním významných skutečností způsobil svému klientovi ztrátu procesu a posléze ve sporu o náhradu škody uplatnil proti bývalému klientovi námitku promlčení. To je v daném případě bez dalšího zcela vyloučeno, neboť žalovaný se žalobcem vždy konzultoval svůj postup, vždy mu vysvětlil, v čem ten který postup spočívá, což dosvědčil i sám žalobce. Žalovaný konzultoval danou problematiku se soudci, autory odborných článků i jinými advokáty a učinil tak maximum, co na něj bylo možno klást. Je tedy zcela vyloučeno jednání v hrubé nedbalosti či jakékoliv zatajování informací před klientem. Žalovaný dále zdůrazňoval, že skutečnosti, které měly být z pohledu žalobce v rozporu s dobrými mravy, začal žalobce tvrdit až v podaném odvolání, přestože se jej soud několikrát, naposledy po závěrečném návrhu, dotazoval, zda se nechce vyjádřit ke vznesené námitce promlčení. Zástupce žalobce na to reagoval tak, že se k námitce promlčení nebude vyjadřovat, jen konstatoval, že nárok promlčen není. O tom, že by námitka byla v rozporu s dobrými mravy, nepadla žádná zmínka. Žalobce ani skutkově netvrdil žádné skutečnosti, z nichž by soud prvního stupně mohl vyvodit jiný právní závěr. Je tedy otázkou, zda žalobce v rozporu se zásadou koncentrace řízení zde nezačal tvrdit nepřipustné novoty. Žalovaný také zdůrazňoval, že vznesl námitku promlčení až poté, co ji vznesl vedlejší účastník. Tuto námitku nelze v žádném případě shledávat jako rozpornou proti dobrým mravům. Žalovaný konfrontoval žalobce s aktuálním stavem zákonné úpravy odporovatelnosti, jakož i s nedostatečným řešením dané situace na úrovni judikatorní praxe i literatury a navrhoval mu několik možných řešení, z nichž bylo vybráno to z nich, které se žalovanému s ohledem na jeho nejlepší vědomí a svědomí jevílo v dané situaci jako nejvhodnější. Nikdy žalobce do žádného řešení nenutil, nepřesvědčoval jej o stoprocentní správnosti, pouze jej ubezpečil, že dle jeho názoru a dostupné literatury se domnívá, že by mělo být zvoleno právě to řešení, které po domluvě s žalobcem zvoleno bylo. Sám žalobce během svého účastnického výsledku potvrdil, že byl žalovaným upozorněn na všechna úskalí. Žalovaný dále zdůrazňoval, že žalobce dne 16. 7. 2013 napsal žalovanému e-mail, kde mu svým způsobem vyčítá, že jeho výslednost je stoprocentně špatná, že se zatím všechna jednání prohrála, dále píše o odpovědnosti advokátní kanceláře žalovaného v případě náhrady škody za špatně vedené řízení a o tom, že již v té době věc taktéž řeší jiná advokátní kancelář v Praze, která jej zastupuje v dalších řízeních ve stejné věci. Podle názoru žalovaného tedy žalobce již dne 16. 7. 2013 předkládá žalovanému svoje tvrzení o případné náhradě škody. Tedy žalobce si musel být vědom, že minimálně podle jeho subjektivního názoru mu žalovaný způsobil škodu. Žalovaný znovu zdůrazňoval své vyjádření k podanému odvolání, že vystavěl svůj procesní a hmotněprávní postup na tehdy dostupné literatuře, přičemž ke zvolenému postupu neexistovala žádná přílehlavá judikatura. I v době

podání dovolání stále neexistovala žádná další dostupná literatura či judikatura, která by byla v rozporu s postupem žalovaného, tedy právní zástupce žalobce konal s odbornou péčí. Dle judikatury Nejvyššího soudu (25 Cdo 2310/2013) platí, že na advokáta nelze klást nepřiměřené požadavky, například aby v situaci, kdy určitá právní otázka je v právní teorii i praxi sporná, předjímal budoucí vyřešení takové otázky judikaturou vyšších soudů. Žalovaný žalobci hrubou nedbalostí či následným zatajováním významných skutečností nezpůsobil nic, v čem by mohlo být shledáváno jednání přičítací se dobrým mravům. Pokud jde o další odvolací námitky žalobce, tak žalovaný odkazoval na správné závěry soudu prvního stupně pokud dovodil, že se žalobce dozvěděl o vzniku škody a o tom, kdo za něj odpovídá, nejpozději dnem doručení rozsudku odvolacího soudu. Jestli soud prvního stupně chybně vycházel z počátku promlčecí doby ve vztahu k placením soudním poplatkům, toto případné pochybení nemůže mít vliv na to, že soud prvního stupně správně konstatuje, že subjektivní promlčecí doba je dvouletá. I kdyby však bylo možné vycházet z data, co uvádí žalobce, tj. 21. 5. 2013, tak promlčecí doba by uplynula 21. 5. 2015, přičemž pokud žalobce podal žalobu až v květnu 2016, podal ji po uplynutí promlčecí doby. Současně žalovaný namítal, že i kdyby žalobce neznal všechny podmínky pro odpovědnost za škodu v květnu 2013, tak minimálně již v e-mailu 16. 7. 2013 uvádí takové skutečnosti, které ukazují na to, že již zde žalobce uvažoval o podání žaloby vůči svému tehdejšímu advokátovi, tedy žalovanému. Tedy subjektivní promlčecí lhůta začala žalobci běžet minimálně od 16. 7. 2013. Lze však souhlasit s názorem okresního soudu, že začala běžet od právní moci rozsudku Krajského soudu v Ostravě. Každopádně subjektivní promlčecí lhůta uplynula u všech třech možných počátků před podáním žaloby v dané věci. Žalovaný se rovněž vyjadřoval k obecné námitce možné podjatosti s tím, že v době, kdy žalovaný žalobce zastupoval a řešil náhradovou žalobu u obecných soudů, rozhodující soudce Najdekř ani nebyl ještě jmenován soudcem. Vyvozovat domnělou podjatost z toho, že žalovaný ve prospěch žalobce nad rámec běžných postupů advokáta provedl mnoho konzultací s osobami znalými práva, je zjevně nepřiléhavé. Pokud jde o námitku porušení povinnosti mlčenlivosti při výslechu Mgr. H., žalovaný odkazoval na kritéria § 21 odst. 4 zákona o advokacii, který advokátovi umožňuje mlčenlivost nedodržen v případech, kdy jde o spor mezi ním a jeho klientem, jinak by byl advokát v důkazní nouzi. Podle § 21 odst. 9 zákona o advokacii povinnost mlčenlivosti se vztahuje i na zaměstnance advokáta. K odvolací námitce žalobce z hlediska účelnosti nákladů za právní zastoupení žalovaného se žalovaný dovolával Ústavního nálezu sp. zn. I. ÚS 3819/13 ze dne 25. 3. 2014, v němž je vyjádřeno stanovisko, že prostřednictvím termínu účelně vynaložené náklady nelze vymezovat kategorií osob, která by z hlediska právního zastoupení měla odlišné postavení, a tak jí de facto její právo upírat a vůči ostatním ji diskriminovat. Žalovaný zdůrazňoval, že v daném případě se jedná o komplikovanou právní situaci, kdy právní pomoc advokáta je na místě, přičemž vzhledem ke složitosti případu a jeho vleklosti nelze ani rozumně požadovat po žalovaném, aby při současném výkonu své advokátní praxe věnoval další čas sepisováním podání a přípravě obhajoby sama sebe. Proto náklady na právní zastoupení žalovaného advokátem byly vynaloženy zcela účelně, neboť v opačném případě by žalovaný neměl reálnou možnost bránit se v řízení před soudem a dostal by se do znevýhodněné pozice pouze z důvodu svého právního vzdělání. Snahu účelově zvyšovat náklady druhé strany nelze v daném případě dovodit, neboť žalovaný si nezvolil právního zástupce ani z jiného koutu republiky, nesnažil se prodlužovat řízení zbytečnými žádostmi ani podáními, kdy vždy se jednalo o využití zákonného oprávnění a možnosti vyjádřit se k věci a k právním úkonům protistrany. Zastoupení se týkalo složité a dlouhodobě trvající věci ohledně nezanedbatelné finanční částky. Pokud jde o účtování nákladů za nahlížení do spisu, toto bylo učiněno z důvodu, že žalobce nebyl schopen navržené důkazy předložit u soudu a právní zástupce žalovaného chtěl být připraven na jednání. Nicméně tyto

náklady žalovanému přiznány nebyly. Žalovaný navrhoval, aby rozsudek okresního soudu byl jako věcně správný potvrzen.

Vedlejší účastník ve svém písemném vyjádření k podanému odvolání rovněž navrhoval potvrzení rozsudku okresního soudu. K odvolacím námitkám konkretizoval, že žalobce sice odkazuje na nález Ústavního soudu I. ÚS 548/11, kde důvěra poškozeného v postup škůdce může mít význam pro běh promlčecí lhůty, nicméně žalobce již neuvádí, že dne 22. 11. 2013 podal k Okresnímu soudu ve Frýdku-Místku pod sp. zn. 14 C 286/2013 žalobu, kdy na straně žalovaného vystupuje Lukáš B. a Stanislav B. K tomu při soudním jednání uvedla právní zástupkyně žalobce, že se jedná o žalobu s alternativním petitem. Je tedy zřejmé, že žalobce podal z důvodu, aby se jeho případný nárok nepromlčel, další žalobu, a to v době, kdy ještě ani Nejvyšší soud nerozhodl o dovolání v této věci. Žalobce tedy již tehdy nedůvěřoval právnímu názoru žalovaného a ve věci jednal. Vedlejší účastník proto tvrzení žalobce, že důvodem podání žaloby na náhradu škody po uplynutí promlčecí lhůty bylo způsobeno důvěrou žalobce v právní názor žalovaného, považuje za účelové a nedůvěryhodné. Navíc byl žalobce již v té době zastoupen advokátem, který ho jistě o možnosti promlčení nároku na náhradu škody poučil, stejně jako ho poučil o možnosti promlčení u výše zmiňované žaloby proti S. a L. B. S výše uvedeným souvisí podle názoru vedlejšího účastníka i otázka počátku běhu subjektivní promlčecí lhůty. Žalobce přestal věřit právnímu názoru žalovaného nejpozději 22. 11. 2013, (kdy podal k Okresnímu soudu ve Frýdku-Místku žalobu ve věci 14 C 286/2013). Vedlejší účastník se proto zcela ztotožňuje s názorem soudu ohledně počátku běhu dvouleté subjektivní lhůty, která u jednotlivých nároků počala běžet nejdříve dnem doručení rozsudku odvolacího soudu, tj. 21. 5. 2013 a nejpozději úhradou konkrétní žalobou požadované částky. Poslední úhrada žalobcem učiněná dne 14. 1. 2014 (náklady řízení dovolacího soudu). Poslední subjektivní lhůta tak marně uplynula dnem 15. 1. 2016, přičemž žaloba byla podána až 3. 5. 2016. Marným uplynutím jednotlivých subjektivních promlčecích lhůt došlo k promlčení žalovaného nároku, a to bez ohledu na odvoláním napadený okamžik skončení běhu objektivní promlčecí lhůty. Podle stanoviska vedlejšího účastníka k odvolací námitce ohledně porušení povinnosti mlčenlivosti Mgr. H. tato výpověď neměla žádný vliv na rozhodnutí ve věci. Pokud jde o námitku neúčelnosti nákladů právního zastoupení advokátem vedlejšího účastníka, tento namítal, že je soukromým subjektem, své náklady hradí ze svého zisku a nikoliv ze státního rozpočtu. V daném případě by vedlejší účastník na straně žalovaného v případě neúspěchu žalovaného plnil žalobci a tedy zastoupení advokátem nelze považovat za zneužití práva na zastoupení advokátem v soudním řízení.

Žalobce v replice k vyjádření vedlejšího účastníka k odvolání žalobce nesouhlasil s jeho úvahami při řešení otázky počátku běhu subjektivní promlčecí doby. Znovu zdůrazňoval, že v době, kdy byl žalobci doručen rozsudek odvolacího soudu, žalovaný jako advokát ho prokazatelně ujišťoval o správnosti svého právního názoru, a proto také žalobce podal v dobré víře ve správnost názoru žalovaného proti rozsudku odvolacího soudu dovolání. Nedává žádný smysl, aby žalobce podával dovolání a vynakládal nemalé finanční prostředky jak na právní služby, tak na soudní poplatek a případné náklady dovolacího řízení, pokud by nedůvěřoval správnosti právního názoru žalovaného. Počátek subjektivní promlčecí doby by bylo možné ztotožňovat s okamžikem doručení rozsudku odvolacího soudu pouze za předpokladu, že by žalovaný jako právní odborník uznal správnost důvodů, pro které byl zamítavý rozsudek soudu prvního stupně odvolacím soudem potvrzen. Za situace, kdy však žalovaný nadále žalobce ujišťoval a ubezpečoval o tom, že žalobu podal správně, nelze na žalobce jako právního laika přenášet odpovědnost za tento postup žalovaného v tom smyslu, že by žalobce měl rozpoznat nesprávnost postupu a tedy rozpoznat, že jeho postupem žalovaného vznikla škoda, za kterou

odpovídá žalovaný. Žalobce proto trval na tom, že s ohledem na výše uvedené nelze za počátek běhu subjektivní promlčecí doby považovat den doručení rozsudku odvolacího soudu. Nicméně pro případ, že by odvolací soud dospěl k opačnému závěru, je evidentní, že tyto skutečnosti je nutno zohlednit při posuzování souladu námítky promlčení s dobrými mravy. Žalovaný by v podstatě těžil ze svého nepoctivého, resp. protiprávního činu, což zapovídá ustanovení § 6 odst. 2 zákona č. 89/2012 Sb., pokud by žalovaný vyvozoval pro sebe příznivé právní důsledky ze situace, kterou svým postupem non lege artis sám zavinil. Skutečnost, že žalobce podal 22. 11. 2013 k Okresnímu soudu ve Frýdku-Místku žalobu proti Lukáši a Stanislavu B., nemůže být bez dalšího považována za projev ztráty důvěry v právní názor žalovaného, zvláště pokud byl žalobce soustavně ujišťován o správnosti právního názoru žalovaného. Žalobce nemohl ignorovat fakt, že žaloba byla na základě tohoto právního názoru pravomocně zamítnuta a vybral si tedy z možností důvěřovat nadále právnímu názoru žalovaného a tedy podat dovolání proti rozsudku odvolacího soudu, avšak zároveň čistě z opatrnosti, pro případ, že by Nejvyšší soud právní názor žalovaného nesdílel, uplatnil svůj nárok způsobem, který by v takovém případě měl vést k úspěchu ve věci, a to právě s ohledem na hrozící promlčení nároku. Žalobce tímto dostal své prevenční povinnosti, když se tímto způsobem fakticky pojistil, což nemůže jít v žádném případě k jeho tíži. Pokud by přestal žalovanému věřit v době, kdy podal novou žalobu, pak by logicky vzal podané dovolání zpět, aby zabránil dalšímu navyšování nákladů řízení. Naopak je evidentní, že žalobce ve správnost právního názoru žalovaného důvěřoval i nadále, když navíc proti odmítavému usnesení Nejvyššího soudu podal následně z podnětu žalovaného i stížnost Ústavnímu soudu. S ohledem na tyto skutečnosti podle názoru žalobce nelze počátek běhu subjektivní promlčecí lhůty ztotožňovat ani s podáním nové žaloby u Okresního soudu ve Frýdku-Místku. Současně žalovaný znovu poukazoval na nesprávnost právního posouzení počátku běhu objektivní promlčecí doby soudem prvního stupně, kdy za něj považoval den, kdy byly jednotlivé platby (soudní poplatky či náklady řízení) skutečně uhrazeny. Konstatoval, že objektivní promlčecí doba mohla začít běžet nejdříve právní mocí rozhodnutí odvolacího soudu o potvrzení rozsudku soudu prvního stupně. Pokud jde o vyjádření vedlejšího účastníka k odvolání proti nákladům řízení, žalobce zdůrazňoval, že vedlejší účastník je dostatečně personálně i materiálně vybaven k tomu, aby mohl sám kvalifikovaně hájit své zájmy před orgány veřejné moci. Naopak právě ve skutečnosti, že své náklady hradí ze svého zisku, je patrná zřejmá motivace vedlejšího účastníka na základě formálního právního zastoupení advokátem uměle navyšovat náklady soudního řízení a přispívat tak k tvorbě zisku. Žalobce zdůrazňoval, že předmětem řízení je nárok na náhradu škody způsobené porušením povinností advokáta, což vedlejší účastník, jakožto subjekt poskytující hromadné pojištění pro trestní odpovědnost advokátů, v rámci své právní agendy nepochybně řeší na pravidelné bázi. Procesní stanovisko žalobce nezměnil.

Krajský soud přezkoumal rozsudek okresního soudu, včetně řízení jeho vydání předcházejícího, a to za podmínek neúplné apelace s ohledem na uplatněné odvolací důvody podřaditelné podle kritéria ustanovení § 205 odst. 2 písm. a), c), e), g) o. s. ř. (že rozhodnutí vydal vyloučený soudce, že řízení je postiženo vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, že soud prvního stupně dospěl na základě provedených důkazů k nesprávným skutkovým zjištěním a rozhodnutí soudu prvního stupně spočívá na nesprávném právním posouzení věci) a dospěl k závěru, že odvolání důvodné není.

Pokud jde o námítky procesního charakteru, žalobce ve svém odvolání v obecné rovině uvedl, „že se obává nezávislosti rozhodování prvoinstančního soudu“ s ohledem na skutečnost, že žalovaný při svém účastnickém výslechu uvedl, že kauzu, ve které zastupoval žalobce,

konzultoval i se soudci Okresního soudu v Olomouci. Z obsahu spisu vyplývá, že žalovaný byl slyšen jako účastník řízení při jednání okresního soudu dne 21. 11. 2016. Dále z obsahu spisu vyplývá, že při jednání okresního soudu dne 19. 10. 2016 byli účastníci poučeni dle ustanovení § 15a odst. 1 a 2 o tom, že mají právo vyjádřit se k osobě samosoudce, přičemž případnou námitku podjatosti samosoudce lze uplatnit nejpozději při prvním jednání, kterého se zúčastnil soudce, o jehož vyloučení jde, v případě, že se o důvodu vyloučení dozví nebo tento vznikne později, mohou tuto námitku uplatnit do 15 dnů poté, co se o něm dozví. Z uvedeného je evidentní, že jestliže se dle svého tvrzení žalobce dozvěděl o důvodech k vyloučení věci rozhodujícího soudce a jeho podjatosti dne 21. 11. 2016, patnáctidenní lhůta k uplatnění námitky podjatosti uplynula 6. 12. 2016. Žalobce tedy uplatnil svou námitku podjatosti v odvolání ze dne 2. 3. 2017 podaném u soudu 6. 3. 2017 zjevně opožděně. Navíc podle obsahu odvolání žalobce netvrdí adekvátní důvody podstatné pro možnost vyloučení soudce z rozhodování, neboť k vyloučení soudce vede pouze takový poměr k věci samé k účastníkům nebo k jejich zástupcům, který zakládá důvod pochybovat o soudcově nepodjatosti, což v konkrétní rovině žalobce netvrdí ani neprokazuje. Pokud jde o další odvolací námitky procesního charakteru žalobcem uplatněné ve vztahu k výpovědi svědkyně Mgr. H., zde se krajský soud zcela ztotožňuje se stanoviskem vyjádřeným žalovaným, nicméně s ohledem na skutkové a právní závěry okresního soudu by i v případě jejich důvodnosti nemohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Odvolací námitky procesního charakteru tedy krajský soud za důvodné nepovažuje.

Okresní soud v daném případě provedl všechny potřebné důkazy, které vyhodnotil v souladu s kritérii § 132 o. s. ř., a proto jsou jeho skutková zjištění, k nimž na základě takové hodnocení důkazů dospěl, správná. Své závěry okresní soud zcela přesně vyjádřil v odůvodnění napadeného rozsudku, které vyhovuje zákonným kritériím § 157 odst. 2 o. s. ř., proto krajský soud z důvodu správnosti a pro stručnost na odůvodnění napadeného rozsudku z hlediska závěru o skutkovém stavu odkazuje.

Okresní soud pro právní posouzení dané věci aplikoval zákonné kritérium § 3079 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb. a správně dospěl k závěru, že v daném případě se právo na náhradu škody vzniklé porušením právní povinnosti stanovené právními předpisy, k němuž došlo přede dnem nabytí účinnosti zákona č. 89/2012 Sb., posuzuje podle zákona č. 40/1964 Sb. Správně pak okresní soud v daném případě aplikoval zákonná kritéria ustanovení § 24 zákona č. 85/1996 Sb., které si také správně vyložil a na zjištěný skutkový stav věci správně aplikoval. Zejména pak okresní soud zcela správně užil zákonná kritéria § 100 a § 106 zák. č. 40/1964 Sb. včetně kritérií § 3 téhož zákona při správném přednostním řešení otázky důvodnosti vznesených námitek promlčení a ohledně včasnosti uplatněného nároku žalobce. Okresní soud správně dovodil, že žalobou uplatněný předmětný nárok na náhradu škody s ohledem na zjištění, že k jednání, ve kterém žalobce spatřuje porušení právní povinnosti zakládající odpovědnost žalovaného za škodu, došlo před koncem roku 2013, je třeba posoudit podle kritérií § 106 zákona č. 40/1964 Sb., podle něhož platí, že právo na náhradu škody se promlčí za dva roky ode dne, kdy se poškozený dozví o škodě a o tom bude za ni odpovídat. Nejpozději se právo na náhradu škody promlčí za 3 roky, a jde-li o škodu způsobenou úmyslně za 10 let ode dne, kdy došlo k události, z níž škoda vznikla. Okresní soud tedy správně řešil s ohledem na vznesenou námitku promlčení žalovaným a vedlejším účastníkem, zda je předmětný nárok uplatněn včas, tedy v dvouleté subjektivní a tříleté objektivní promlčecí lhůtě. Pokud jde o žalobou uplatněný nárok na úhradu nákladů řízení žalobcem uhrazených protistraně za řízení ve věci vedené u Okresního soudu ve Frýdku-Místku pod sp. zn. 16 C 65/2010, a to za řízení před soudem prvního stupně a druhého stupně celkem ve výši 283.026,60 Kč, které byly uhrazeny

protistraně 21. 5. 2013, okresní soud správně dovodil, že začala běžet objektivní promlčecí lhůta 22. 5. 2013. Okresní soud rovněž správně při posouzení správně zjištěného skutkového stavu věci dovodil po právní stránce také ten závěr, že ve vztahu k soudnímu poplatku za dovolací řízení v uvedené věci zaplacenému žalobcem částkou 10.000 Kč začala běžet objektivní promlčecí lhůta s ohledem na zaplacení 25. 7. 2013, dnem 26. 7. 2013 a ve vztahu k nákladům řízení protistrany za dovolací řízení ve výši 35.441 Kč začala běžet s ohledem na jejich uhrazení 14. 1. 2014, dnem 15. 1. 2014. S těmito závěry se krajský soud zcela ztotožňuje a zde rovněž odkazuje na odůvodnění napadeného rozsudku z důvodu stručnosti a pro jeho správnost. Krajský soud na rozdíl od okresního soudu z hlediska posouzení běhu a počátku objektivní promlčecí lhůty ve vztahu k žalobcem uplatněné náhradě škody za zaplacený soudní poplatek za řízení v prvním stupni v uvedené věci dne 25. 1. 2011 a ve vztahu k soudnímu poplatku za odvolací řízení, který byl uhrazen 2. 11. 2012, má za to, že běh objektivní promlčecí doby je třeba odvíjet od právní moci rozhodnutí ve věci samé, tedy až ode dne 21. 5. 2013. V tomto směru považuje odvolací námitku žalobce za důvodnou, neboť se ztotožňuje se stanoviskem, že okamžikem ke vzniku škody spočívající v případě zaplacení soudního poplatku z žaloby v řízení, v němž žalobce neuspěl, je den právní moci rozsudku, když pojem škodná událost nelze vázat ke splnění povinnosti zaplatit soudní poplatek z uplatněné žaloby. Okresní soud se dále zcela správně vypořádal s hodnocením důvodnosti námítky promlčení ve vztahu k subjektivním promlčecím lhůtám. Pokud jde o škodu spočívající v zaplacených soudních poplatcích za prvostupňové a odvolací fázi řízení, tj. 40.080 Kč a 10.020 Kč, pak ve shodě s okresním soudem má i krajský soud za to, že tato subjektivní promlčecí lhůta začala běžet po právní moci rozsudku věci samé 21. 5. 2013, kdy žalobce se dozvěděl, že jeho nárok z důvodu absence pasivní legitimace na straně žalované není po právu. Zcela správně pak okresní soud posoudil i počátek běhu subjektivní promlčecí lhůty ve vztahu ke škodě spočívající v zaplacení nákladů protistrany s ohledem na uhrazení této částky po právní moci rozsudku, tedy dnem 22. 5. 2013. Pokud jde o škodu spočívající v úhradě soudního poplatku za dovolací řízení tj. 10.000 Kč, krajský soud se ztotožňuje s názorem Okresního soudu o tom, že subjektivní promlčecí lhůta k uplatnění nároku na náhradu škody začala žalobci běžet dnem 7. 1. 2014, tedy po doručení rozhodnutí dovolacího soudu a tento okamžik je rovněž rozhodující pro počátek běhu subjektivní promlčecí lhůty ve vztahu k nákladům dovolacího řízení, které žalobce uhradil protistraně, což se stalo 14. 1. 2014 částkou 35.445 Kč. Subjektivní promlčecí lhůta ve vztahu ke škodě spočívající v nákladech dovolacího řízení tedy okresním soudem byla správně vyhodnocena jako počínající dnem 15. 1. 2014.

Ve shodě s okresním soudem i krajský soud má na základě obsahu spisu v řízení před soudem prvního stupně, kdy ani v průběhu řízení odvolacího nedošlo k žádným podstatným změnám i s ohledem na princip neúplné apelace, kterým je dané řízení vázáno za to, že námitka promlčení vznesená vedlejším účastníkem a poté i žalovaným není v daném případě v rozporu s dobrými mravy. Nejenže žalobce konkrétně před okresním soudem netvrdil žádné podstatné okolnosti, které by mohly nasvědčovat tomu, že by vznesená námitka promlčení mohla být v rozporu s dobrými mravy, nicméně ani skutkové okolnosti v průběhu řízení vyvstálé nevedou ke kladnému závěru v této části právního posouzení věci. Nad rámec důvodů uvedených okresním soudem v odůvodnění napadeného rozsudku krajský soud zdůrazňuje, že především právní stanovisko z nálezů Ústavního soudu ČR sp. zn. I. ÚS 548/11 ze dne 21. 6. 2011, na něž se žalobce odvolává, nedopadá na tento spor, není aplikovatelný. V Ústavním soudem řešeném případě bylo vycházeno z podstatně jiných skutkových okolností, jak v tomto směru správně poukazuje žalovaný ve svém vyjádření k odvolání žalobce. Naproti tomu v daném případě, v nyní projednávaném sporu, krajský soud zdůrazňuje, že přístup žalovaného k věci samé je jiný,

podstatně opačný než v Ústavním soudem řešeném sporu. Žalovaný s žalobcem vždy konzultoval svůj postup, vysvětloval mu své kroky, což nepochybně žalobce potvrdil. V našem případě nelze na základě skutkových zjištění dovodit, že by žalovaný jako advokát žalobce v řízení svou hrubou nedbalostí či následným zatajováním významných skutečností způsobil žalobci jako svému klientovi ztrátu procesu a poté ve sporu o náhradu škody uplatnil proti bývalému klientovi, žalobci námitku promlčení. Námitka promlčení v obecné rovině zásadně dobrým mravům neodporuje, mohou však nastat situace, že uplatnění této námitky je výrazem zneužití práva na úkor účastníka, který marné uplynutí promlčecí doby nezavinil, a vůči němuž by za takové situace zánik nároku v důsledku uplynutí promlčecí doby bylo nepřiměřeně tvrdým postihem ve srovnání s rozsahem a charakterem jím uplatňovaného práva a s důvody, pro které své právo neuplatnil včas. Tyto okolnosti by musely být naplněny v natolik výjimečné intenzitě, aby byl odůvodněn tak významný zásah do principu právní jistoty, jakým je odepření práva uplatnit námitku promlčení (viz nálezy Ústavního soudu I. ÚS 643/04, II. ÚS 309/95, IV. ÚS 581/06). V daném případě po posouzení skutkových okolností tohoto sporu není možné uvažovat o jednání žalovaného, které by vykazovalo znaky úmyslu poškodit či znevýhodnit žalobce. Žalobce, byť až v odvolání, nicméně tvrdí jako důvod rozpornosti žalovaným vznesené námitky promlčení pouze v tom, že jej žalovaný opakovaně ubezpečoval o správnosti svého právního názoru a postupu v podávání odpůrcích žalob, přičemž žalobce jako laik žalovanému důvěřoval. Žalobce ani v odvolání netvrdí, že by žalovaný svou hrubou nedbalostí či zatajováním významných skutečností způsobil ztrátu procesu, jehož se spor o náhradu škody v daném případě týká. Krajský soud proto uzavírá, že uplatnění námitky promlčení se nepříčí v daném případě dobrým mravům, neboť nejde o výjimečný případ, nebylo zjištěno, že by bylo výrazem zneužití práva vznést námitku promlčení na úkor žalobce, který marné uplynutí promlčecí doby nezavinil a vůči němuž by za takové situace zánik nároku na plnění v důsledku uplynutí promlčecí doby byl nepřiměřeně tvrdým postihem ve srovnání s rozsahem a charakterem jím uplatňovaného práva a s důvody, pro které své právo neuplatnil. Z okolností daného případu je také evidentní, jak správně zdůrazňuje žalovaný i vedlejší účastník, že žalobce již ve své e-mailové korespondenci žalovanému z 16. 7. 2013 hovořil o odpovědnosti advokátní kanceláře žalovaného v případě náhrady škody za špatně vedené řízení, tedy poté, kdy ve věci již rozhodl i odvolací soud. Dne 22. 11. 2013 žalobce také současně zahájil řízení u Okresního soudu ve Frýdku-Místku z důvodů, aby se jeho případný nárok nepromlčel, přičemž z uvedené korespondence stran je rovněž evidentní, že již v červenci 2013 žalobce spolupracoval s další advokátní kanceláří. Žalobce si tedy skutečně musel být vědom i toho, že běží promlčecí lhůty také ve vztahu k možnému uplatnění žaloby o náhradu škody a proti komu by měl škodu uplatnit, a pokud již v té době, jak sám uvádí, žalovanému v podstatě nedůvěřoval, neboť nedůvěřoval jeho právnímu názoru a ve věci dále jednal v souběžné linii s jinou advokátní kanceláří, tvrzení žalobce, že důvodem podání žaloby o náhradu škody v daném případě po uplynutí promlčecí doby bylo způsobeno důvěrou žalobce v právní názor žalovaného, nelze považovat za důvěryhodné, ale naopak za pouze účelové.

Z uvedených důvodů krajský soud rozsudek okresního soudu ve věci samé za podmínek podle § 219 o. s. ř. potvrdil, neboť okresní soud nepochybil ani při právním posouzení dané věci, pokud žalobu zamítl z důvodu promlčení uplatněného nároku.

O nákladech řízení před soudem prvního stupně ve vztahu mezi účastníky okresní soud rozhodoval podle výsledku řízení při správné aplikaci ustanovení § 142 odst. 1 o. s. ř. Žalovaný měl ve věci zcela úspěch, má tedy právo na náhradu nákladů účelně vynaložených v daném řízení. Tyto náklady byly přiznány žalovanému jako náhrada odměny advokáta za úkony v odůvodnění napadeného rozsudku specifikované při správné aplikaci zákonných kritérií vyhlášky č.

177/1996 Sb. Pokud jde o odvolací námitku žalobce o neúčelnosti nákladů právního zastoupení žalovaného advokátem, s touto se krajský soud neztotožňuje. Především podle obsahu spisu nelze dovodit, že by se žalovaný svým přístupem k řízení a postupem v něm snažil účelově zvyšovat náklady. V daném případě žalovaný zvolil pro své zastoupení advokáta z obvodu svého sídla, dále, pokud podával písemná vyjádření, vždy se jednalo o využití oprávnění vyjádřit se k věci či k právním úkonům protistrany. Podle předmětu sporu se krajský soud shoduje se stanoviskem okresního soudu, který náklady právního zastoupení považoval za účelně vynaložené náklady, v tom, že se jedná o účelné náklady již z důvodu složitosti věci a s přihlédnutím k výši žalované částky. Žalovaný je sice advokátem, nicméně i jemu je garantována rovnost účastníků před zákonem, jak vyslovil i Ústavní soud v nálezu sp. zn. I. ÚS 3819/13, na něž se žalovaný odvolává. S ohledem na konkrétní okolnosti daného sporu je třeba považovat využití ústavně zaručeného práva žalovaným na právní pomoc jiným advokátem za důvodné, nikoliv o zneužití práva na úkor protistrany, když nebylo nijak prokázáno, že by účelem právního zastoupení žalovaného advokátem bylo pouhé zvýšení nákladů řízení. Zejména je třeba zdůraznit, že žalobce klade žalovanému za vinu, že jako advokát postupoval vadně, proto i z tohoto důvodu je vhodné, aby žalovaný byl zastoupen jiným advokátem v daném řízení o náhradu škody, nehledě na skutečnost délky řízení nutnosti podrobné přípravy obhajoby žalovaného ve vztahu k obsáhlým podáním žalobce, které v průběhu řízení činil. Náklady právního zastoupení žalovaného advokátem, které byly žalovanému okresním soudem přiznány, tedy krajský soud považuje za účelné. I v této části byl rozsudek okresního soudu z důvodu jeho správnosti za podmínek § 219 o. s. ř. potvrzen.

Okresní soud správně podle § 142 odst. 1 o. s. ř. přiznal rovněž vedlejšímu účastníkovi na straně žalovaného náhradu nákladů účelně vynaložených v řízení před soudem prvního stupně, a to včetně odměny advokáta. Ve shodě s okresním soudem krajský soud zde má za to, že lze považovat za účelné zastupování pojišťovny advokátem, a to zejména s ohledem na předmět daného sporu, výšku žalované částky, přičemž z obsahu spisu rovněž nelze dovodit, že by vedlejší účastník, respektive jeho advokát, činil neúčelné úkony. Vedlejší účastník Generali pojišťovna a. s. je soukromý subjekt, náklady hradí ze svého zisku, a proto není zde důvod jeho zastoupení advokátem považovat za zneužití práva, jak se dovolává žalobce. I v této části okresní soud správně přiznal vedlejšímu účastníkovi náhradu nákladů řízení podle zákonných kritérií § 142 odst. 1 o. s. ř. vyhlášky č. 177/1996 Sb. Za této situace krajský soud rozsudek okresního soudu i v tomto výroku III. rozsudek okresního soudu za podmínek § 219 o. s. ř. potvrdil

O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o. s. ř. S ohledem na výsledek odvolacího řízení, v němž žalobce nebyl úspěšným, je povinen zaplatit žalovanému na nákladech odvolacího řízení částku 25.032 Kč jako náhradu nákladů právního zastoupení žalovaného advokátem za 2 úkony právní pomoci (vyjádření k odvolání a účast u odvolacího jednání) po 9.860 Kč (§ 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb. v platném znění), ke každému z těchto úkonů režijní paušál 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky, dále náhradu za promeškaný čas účasti u jednání odvolacího soudu 2x po 100 Kč a cestovné k jednání odvolacího soudu osobním automobilem při řádně prokázaném a doloženém cestovním celkem 250,50 Kč. Tyto náklady byly povýšeny o 21 % DPH, když advokát žalovaného je jeho plátcem.

Rovněž vedlejšímu účastníkovi byly přiznány náklady odvolacího řízení v celém rozsahu s ohledem na výsledek odvolacího řízení, jedná se o náklady právního zastoupení vedlejšího účastníka v odvolacím řízení advokátem za jeden úkon právní služby, tj. vyjádření k odvolání

9.860 Kč, jeden režijní paušál 300 Kč, vše dle vyhlášky č. 177/1996 Sb. a tyto náklady byly povýšeny o 21 % DPH při prokázaném plátcovství. Celkem se jedná o částku 12.294 Kč.

V obou případech byly náklady uloženy žalobci k zaplacení ve lhůtě podle § 160 odst. 1 o. s. ř. třídní a k rukám advokátů podle § 149 odst. 1 o. s. ř.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí je přípustné dovolání, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak. Dovolání se podává ve lhůtě dvou měsíců ode dne doručení tohoto rozhodnutí u Okresního soudu v Olomouci k Nejvyššímu soudu ČR v Brně. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud (§ 237 a § 239 o. s. ř.).

Nesplní-li povinný dobrovolně povinnost uloženou tímto rozsudkem, může oprávněný podat návrh na exekuci.

Olomouc 7. září 2017

Za správnost vyhotovení:
Tereza Málková, DiS.

Mgr. Ivana Pikalová v. r.
předsedkyně senátu